

VANDRAREN

h.koppdelaney

Janiel Kaffe

Janiel Kaffe

VANDRAREN

COPYRIGHT

Autor: Janiel Kaffe

Foto na obálce: h.koppdelaney

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-256-8 (ePub)

978-80-7512-257-5 (mobipocket)

978-80-7512-258-2 (pdf)

VĚNOVÁNÍ

Věnováno všem ženám a slečnám, které mi vstoupily do života...

Janiel Kaffe

VANDRAREN

Nohy měl již unavené po několikadenním putování. Rozhodl se utábořit. Měl dost prašné cesty, která byla jediným, co ho v poslední době neopustilo a zůstalo věrné jeho pouti. Byl trochu rozmrzelý, že se rozhodl tak narychlo opustit vše, co miloval. Nebylo toho mnoho, ale i tak jej to mrzelo.

Když opouštěl rodnou vesnici, vzal si s sebou sice jídlo i čistou vodu, ale nedbal rad rodičů, aby šetřil, než bude mít opět možnost zajistit si zásoby. První den jedl a pil, jak byl zvyklý. Druhý den ráno zjistil, že vak, který byl den před tím plný, dost zásadně ztratil na váze. Třetí den pocítil rozmrzelost, že čím více se držel myšlenky omezit příjem potravy, tím větší chutě dostával. Čtvrtého dne se začal nedobrovolně postit.

Měl prozatím štěstí alespoň v tom, že jej cestou doprovázel potok, tak pít mohl dle libosti. Zjistil, že prázdnota žaludku se dá zahnat dostatečným množstvím vody. Tu a tam cestou narazil na ovocný strom, kterého plody znal a věděl, že je může jíst. Vždy udělal chybu. Jednu a stále se opakující dokola. Pro hlad, kterým trpěl, se vrhl na plody stromu a začal doslova hltat.

Prázdnému a hladem scvrklému žaludku pokaždé dělalo potíže snést najednou po předchozím půstu příval jídla. Z tohoto důvodu bylo vždy mladému poutníkovi špatně a nejednou vrhl přírodě zpět to, co si před chvílí dopřál.

Nebe dnes bylo čisté a bez jediného obláčku. Na dnešní noc se doslova těšil, už jen proto, že nemusel vyhledávat žádný úkryt před potenciálně hrozící bouřkou. Při předešlých nocích strávil v únavě, než našel vhodné místo pro nocování, nezanedbatelné množství času. Ráno byl vždy podrážděn, že večer hrozící bouřka nedorazila. Své večerní počínání bral jako zbytečné.

Naštěstí putoval sám. Ranní rozmrzelost neměl na koho převést, tak s ní nikoho neotravoval a během dne sama pominula.

Rozložil svou deku na zem. Položil na ni svůj vak a prakticky vše, co měl u sebe. Ponechal si a neodložil jen svůj meč a pytlík s penězi, které mu dali rodiče na cestu.

Vydal se do okolí, aby nasbíral dřevo na oheň dřívě, než se setmí. Pár dní bylo sucho a z nebe nespadała kapka deště. Měl nasbíráno rychle, a to mu zvedlo náladu.

Rozdělat oheň byla rovněž záležitost pár okamžiků. V tomto byl zkušený a již mnohokrát si tuto dovednost trénoval doma, ve své rodné vesnici, aby byl připraven v případě potřeby. Toto úsilí se vyplatilo. Byl rád, že praktickým dovednostem věnoval nemalé množství času.

Když se tehdy o jeho touze odejít z vesnice, nasbírat ve světě zkušenosti a dospět dozvěděl šaman Houbička, daroval mu na cestu pár věcí, které usoudil, že by se mu mohly hodit.

Šaman uznal jeho rozhodnutí a při odchodu mu řekl. „Už teď jsi v mých očích dospěl. Je dobré, že chceš poznat svět a rozšířit své obzory dál než jen po palisády naší osady. Svět je bláznivý a i já jsem kdysi putoval napříč krajinou. Hostinnou i nepřátelskou. Potkával jsem spoustu lidí a viděl spousty věcí. Mnoho jsem se naučil. Stal jsem se silnějším, vytrvalejším a snad i moudřejším. Uvidíme, co tobě poskytne pout', na niž se vydáváš.

Budu rád, když se dožiju tvého návratu, abys mi mohl všechno vyprávět. Jak se svět změnil od dob, kdy jsem jím putoval já.

Na cestu ti dám tři věci. Pečlivě jsem je zabalil. Rozbal je, až budeš dost daleko od vesnice a budeš vědět, že se tvé rozhodnutí vrátit se zpět nezmění. Neřeknu ti, co to je, ale až je rozbalíš, budeš vědět, co s nimi,“ vzpomínal poutník na slova šamanova, jako by mu je právě sdělil.

Vandraren trochu doufal a trochu věděl, co za tajemství skrývají balíčky. Když je prvně otevřel, byl rád, že se nespletl a nejednou Houbičkovi v duchu poděkoval.

Každý z darů, který dostal, by neměl zvlášť cenu takovou, jako když byly darovány pospolu.

V jednom balíčku byl pytlík plný voňavé kávy. Šaman si dal i tu práci, že ji řádně umlel mezi kameny před svou chatrčí. Přidal i stejné množství kávy zrnkové, u které předpokládal, že se naskytne příležitost pro čerstvé umletí.

Druhý balíček obsahoval pytlík s nejkvalitnějším tabákem do dýmky. Šaman myslel na ty maličkosti, bez kterých by se mládenec ve světě jistě obešel nebo by si je v případě potřeby obstaral, ale než by se tak stalo, mohl vzpomínat na místo, kde se narodil.

Třetí balíček obsahoval drcenou síru. Šaman předvídal, že sírou ulehčí mládenci pobyt prvních pár dní v divočině. Pro rozdělání ohně byla nezbytná.

Mladý poutník znal i pár jiných způsobů rozdělání táboráku, ale se sírou stačilo nashromáždit trochu suché trávy, trochu klestí a přisypat síru. Dvěma křemeny dopřát polotovaru jiskru a v mžiku se táborák rozhořel.

Takto si mládenec rozdělal oheň, a když se klestí rozhořelo natolik, že mohl přihodit několik polen, posadil se na deku. Chvilí seděl, hlavu měl docela prázdnou. Díval se do ohně a jen poslouchal praskání dřeva.

Po nějaké chvíli, kdy se hodiny večerní staly zcela jistě nočními, přitáhl si svůj vak. Zalovil rukou a vytáhl si balíčky s kávou a tabákem. Rukou lovil dále, aby si vytáhl hliněnou nádobu na kávu, železný kotlík a dýmku. Když měl všechny věci, po kterých toužil, venku, nalil čistou vodu do železného kotlíku a opatrně jej vložil do žhavých uhlíků na okraji táboráku.

Do hliněné nádoby odsypal trochu mleté kávy. Položil jej vedle a vyčkával, než voda v kotlíku zavaří. Do jedné ruky vzal pytlík s tabákem a do druhé dýmku. Do hlavičky dýmky nasypal tabák, utlačil prstem a celé to zopakoval, než byla hlavička plná řádně udusáným tabákem. Tímto vyplnil čas, než uslyšel, že voda v kotlíku začala bublat.

Sundal si šátek, který měl uvázaný kolem krku, aby jej měl stále po ruce a omotal si jej do dlaně. Za okraj uchytil železný kotlík a spěšně naléval vodu do hliněné nádoby, než se šátek prohřeje a bude v ruce pálit. Chtěl se vyvarovat opařené dlani. Věděl, jak taková spálenina nepříjemně bolí ještě několik následujících dní. Toto byla jedna z jeho prvních nabitých zkušeností a mohl by přísahat, že si tu bolest bude pamatovat až do své smrti.

Železný kotlík odložil kousek dále od ohně, aby se zbytečně nepřepaloval. Kávu měl zalitou a nyní mohl opět usednout na deku.

Již připravenou dýmku vzal a přiložil ke rtům. Natáhl se pro klacík do táboráku. Rychlým zamáváním uhasil konec větévky, na kterém tak vznikl žhavý uhlík. Začal podpalovat tabák uhlíkem na konci větve. Pár dlouhých a plynulých tahů stačilo, aby se tabák v dýmce rozhořel.

Jakmile v puse a v plících ucítil chuť a sílu tabáku, zasníl se. Rozpomněl se, jak záviděl starším mužům ve vesnici, kteří bez výjimky kouřili všichni. Posedávali na terasách svých chatrčí. S chutí se oddávali tichému bafání dýmky. Rozjímali, pospávali, přemýšleli, ale hlavně si užívali čas trávený tímto způsobem.

Natáhl další porci dýmu do úst a pokračoval ve svém snění. Nikdy si tato myšlenka nedala pokoj, a kdykoli bafal, vnutila se do mysli. Viděl se třetí osobou, coby chlapec, zdaleka ne dítě a zdaleka ani dospělý muž, tajně zkoušel kouřit. Ukradl dýmku otci a běžel se schovat k oáze nedaleko vesnice. Ukryl se do houští, aby jej nezahlédl nikdo z vesnice, kdyby se náhodou vydal pro vodu. Rychle rozdělal malý ohýnek, jen aby získal hořící větévku, kterou by si mohl odpálit.

Dvakrát potáhl a rozkašlal se. Začal nadávat a klít. Zezelenal, jak se mu udělalo špatně od žaludku. Hlava se mu točila a celkově byl celý malátný. Vysypal tabák z hlavičky dýmky, ani se nepodíval kam, a zvažoval, co teď. Domů, kde by bylo rodičům okamžitě zcela jasné, co provedl, nebo se projít krajinou okolo vesnice, kterou částečně znal.

Nakonec se rozhodl líným krokem dojít zpět do vesnice. Doufal, že než dorazí, tak přejde nevolnost a snad, že si rodiče ničeho nevšimnou.

Po příchodu do vesnice k chatrči, kde už čekali rodiče, uviděl ustaranou mámu a rozzlobeného otce. Věděl, která bije. Rozhodl se mluvit pravdu, ostatně jako vždy, a přijmout jakýkoliv trest.

Zastavil se před terasou a před rodiči. Máma se k němu chtěla vrhnout, když viděla, v jakém se nachází rozpoložení, ale otec ji chytil za paži. Máma se po otci ohlédla, ale nedovolila si protestovat. Otec neřekl jediné slovo. Ukázal nataženou rukou do obydlí. Dorostenec pochopil, že se mu má klidit z očí a radši si zalézt do postele.

Ta dýmka, kterou potají otci ukradl, mu nyní dělala společnost. Možná i jako vzpomínku na jeho první kouření mu ji otec daroval na pouť při poznávání světa.

Otec byl moudrý a na syna nikdy nevztáhl ruku. Věděl, že svůj trest si vybral tím, jak se právě cítil. Syn cítil respekt ke svým rodičům, a proto v rodině nikdy nebylo potřeba násilí.

Mladý poutník se usmál a přirozeně opustil sen, do kterého samovolně a bez zjevného soustředění vplul. Usrkl kávy, která už zchladla natolik, že se dala popíjet.

Přihodil dvě menší polínka do táboráku a vrátil se zpět na deku. Pokračoval v bafání a cítil, že si jej žádá další vzpomínka.

Před očima se mu objevil obraz mladšího bratra. Viděl jeho smutný výraz, když mu oznámil, že se od rodiny na nějaký čas odloučí. Že opustí vesnici a vydá se na pouť světem, ale slíbil, že se jednoho dne opět setkají a že už i v tomto okamžiku se na ten čas moc těší. Trvalo necelý týden, než z vesnice odešel. Po celou dobu se věnoval mladšímu bratrovi více, než doposud. Ukazoval, co a jak je potřeba dělat. Jaké mu vzniknou povinnosti kolem obydlí, které po něm přebere na svá břemena. Aby bratra moc netrápil, neustále ho ujišťoval, že rodiče, cokoliv budou potřebovat, tak si sami řeknou a z počátku určitě dohlédnou, aby zvládal vše, jak má. Nespočetněkrát mu opakoval, aby vždy a za všech okolností ctil a respektoval otce i matku, že jsou moudřejší, a i když se to možná vždy nejeví, mají pravdu.

Vycítil smutek, který z jeho bratra vyzařoval, ale zároveň si byl vědom jiskry v jeho očích, kterou zahlédl, že se konečně bude moct podílet svou osobou v pomoci kolem živobyті. Že konečně nebude jen ten malý synek, ale bude stejně důležitý, jako jeho starší bratr, který se rozhodl odejít. Než se nadobro rozloučili, slíbil, že se bude snažit ze všech sil, aby zastal jeho pozici nejlépe, jak dovede. Pak se objali a rozloučili.

To se poutník rovněž rozloučil se svým snem a najednou se mu stýskalo po domovu.

Dopřál si další hlt kávy. Hlavu měl prázdnou, když si odbyl vzpomínky, které se draly z vědomí od doby, co opustil vesnici.

Dopil kávu a pak ještě chvíli bafal dýmku, než se rozhodl ulehnout a nabrat sílu do následujícího dne.

Té noci nespál nějak tvrdě. Snad poprvé se utábořil pod širým nebem. Nebyl kryt jeskyní, a tak vítr, který se proháněl plání, nedal mládenci chvíli pokoj.

Ráno jej vzbudilo slunce, ale hodin ještě nebylo mnoho. Poutník byl po probuzení opět rozmrzlý. Tentokrát ranní nálada klesla na nulu, jestli ne níže, z důvodu, že se necítil řádně odpočatý. Připadal si, místo plný síly, vyčerpán zcela a slabší než večer po celodenním šlapání.

Chvíli seděl zabalen do deky. Přemýšlel, ale sám své myšlenkové pochody nedokázal pochopit. Nezasahoval do toku myšlenek. Jakmile se zdálo, že vše, co mělo být podvědomím sděleno, odeznělo, začal se líně probouzet do dne. Teď už ale tak, že to bylo zjevné.

Pomalou se vymotal z deky a svěží ranní vítr mu projel celým tělem až do morku kostí. Chlad jej přinutil k pohybu, aby se zahřál. I když už pár dní putoval, ještě pořád se divočině a putování pod širým nebem nepřizpůsobil. Různorodost teplot mu tropila potíže.

Ranní chlad donutil poutníka, aby příliš neotálel a dodal balení patřičnou rychlost. Sám se udivil, jak rychle si dokázal posbírat věci. Zkontrolovat, zdali jsou všechny, a bez dalších zbytečných průtahů se vydat na cestu.

Putoval krajinou, skoro neměnnou. V dáli viděl hory, ale jak se jmenují, neměl ponětí. V podstatě neměl ponětí o ničem, co bylo vzdáleno od rodné vesnice dál než pár kilometrů.

Viděl stromy, sem tam oázy. Skaliska, která působily dojmem, že, stejně jako stromy, rostou za země. Někdy zahlédl menší koberec zelené trávy a domníval se, že by na nich měl zahlédnout divokou zvěř. Z vyprávění Houbičky znal nějaké druhy zvířat. Věděl o nich jen pár základních věcí. Skutečné neviděl nikdy žádné, kromě slepic a prasat, které ve vesnici chovali.

Houbička, šaman vesnice, zastupoval neoficiálně post jakéhosi učitele. Byl zajímavý pro děti, které se k němu rády ubíraly, kdykoliv jen mohly. Byl jiný než ostatní členové vesnice. Rodiče dětí ve vesnici, jak už to tak bývá, nebyli pro své roztomilé ratolesti tak zajímaví, jako právě místní šaman.

Rodiče byli rodiči. Pro děti, i když je milovali, jen nudní rodiče, kteří nedělali nic zajímavého. Šaman dětem často vyprávěl, co ho ve světě potkalo. Co se naučil. Jak musel bojovat o holý život. Co všechno je ve světě zajímavého. Když vyprávěl a děti rády poslouchaly vyprávění, nenásilně je učil. Věděl, že jen málokteré nebo téměř určitě žádné nebude jeho zkušenosti a znalosti potřebovat. Děti nasávaly vědomosti z vyprávění jako houba.

Pro nenásilně a zlehka se měnící krajinu si nevšiml, že zeleně přibývá. Samozřejmě by byl šok, kdyby z polopusté krajiny najednou zapadl do oblasti hustě obydlené. Tohoto chtěl vypravěč poutníka ušetřit a dopřát mu vše, jak se patří.

Vak od rána nepříjemně ztěžkl, i když byl téměř, až na pár maličkostí, prázdný. Obsahoval jen několik málo věcí, které byly pohodlnější nést ve vaku, nežli v ruce. Meč a kožený pytlík s penězi bylo jediné, co měl připoutané u pasu.

Na okraji prašné cesty, po které již pár dní kráčel, zahlédl kousek do cesty trčet klacek. Zpozoroval jej už z dálky a ať chtěl nebo ne, stále ten kus přitahoval jeho oči. Došel k němu, neboť neměl na výběr, jediné by to vzal přes skaliska, a vzal klacek do ruky.

Prohlédl si jej. Zjistil, že se nejedná o kus větve ulomené třeba bleskem, ale o hůl. Koneckonců, když zvedl významně hlavu, aby se zamyslel, došlo mu, že nejbližší stromy jsou od cesty poměrně vzdáleny.

Obracel hůl v rukách a přejížděl po ní zrakem z jednoho okraje na druhý. Minimálně desetkrát přejely oči tam a zpět. Na holi byly vyryté runy, které nešly hned vidět. Zdálo se, že byly záměrně ukryty před očima obyčejného smrtelníka. Poutník již něco podobného viděl u šamana Houbičky, ale význam neznal. Jedna strana hole byla ostrouhaná do špičky a okovaná, aby se neztupila.

Nevěděl, čemu a komu hůl sloužila, než ji našel, nebo než ji někdo odhodil. Nemyslel si, že by ji někdo jen zapomněl nebo ztratil. I svým rozumem obyčejného chlapce z obyčejné vesnice věděl, že hůl není obyčejná a jisto jistě by se jí původní majitel nezbavil, kdyby pro to neměl pádný důvod. Rozhodl se hůl si ponechat. Její význam a sílu neznal. Hodila se pro podpírání těla a ulehčení chůze.

Mladík nebyl žádný lenivec, ani než se vydal do světa a stal se poutníkem. Kolem obydlí a v pomoci rodičům s každodenními starostmi obyčejného rolnického života měl často napilno. Byl zvyklý zastávat jakoukoliv práci, nic mu nedělalo problém a nikdy neodmlouval. Síly měl za tři a únavu zpravidla pociťoval až večer, když ulehal do postele. Ale v divočině se střetával s jiným druhem vypětí. Nedostatek teplého jídla, nedostatek spánku, nedostatek lidí a kamarádů kolem sebe, kteří by povzbudili slovem pozitivním. Byl sám se všemi svými náladami, myšlenkami, pocity.

Po menším prostoji se dal opět do chůze. Okamžitě začal vychutnávat lehkost kroku, kdy značnou část váhy přenášel na svého nového kamaráda, hůl.

I uvědomil si, že hůl mohla ležet u cesty dlouho. V hlavě se rozběhlo vyšetřování s mnoha různými teoriemi. Putoval měsíc, možná i více, ale za tu dobu na cestě, která postrádala rozcestí, nepotkal jediného člověka. Nezahlédl stopy po kočárech, jež by naznačily, že tudy proudí obchodníci.

Nikdy, až do teď, nechápal, proč muži z rodné vesnice plánovali obchodní cesty dlouhodobě dopředu. Každé výpravě předcházela důležitá vesnická porada. Nechyběl zástupce jediné rodiny žijící ve vesnici a samozřejmě ani starosta. Vždy se dělala inventura ve skladech s výpočtem doby, na kterou vydrží zásoby jídla. Obchodní skupina se vždy skládala ze dvou zkušených obchodníků, dvou lovců, kteří znali zákonitosti přežití v divočině, a zbytek byl doprovod silných mužů, zdatných válečníků a ochránců. Celá skupina se jednoho dne odebrala s plně naloženými vozy, to způsobovalo značné oslabení chodu vesnice. Týkalo se to zejména bezpečnosti v obraně, ale i samotného zastávání důležitých funkcí, na které se prostě ženy nebo děti nehodily. Skupina se jen málokdy vracela dříve než za měsíc. Spíše ale doba, po kterou ve vesnici skupina nebyla, trvala měsíce dva. Historie vesnice smutně pamatuje jeden případ, kdy se obchodníci nevrátili vůbec. Jedni tvrdili, že muži zabloudili. Druzí, že zakotvili jinde. Třetí, že byli cestou přepadeni a zavražděni. Pravdu se nikdy nikdo nedozvěděl.

S úvahami v hlavě šel cestou, která utíkala rychleji, když tolik nesledoval okolí. Nepozastavoval se nad neměnností krajiny. Nepozastavoval se ani nad únavou, která se neprojevovala, když na ni nemyslel.

Pokaždé, když zaměřil zrak do dále na kteroukoliv světovou stranu, zdálo se, že Země je jedna velká placka. Neviděl nic, jen dlouhé pláně, zčásti písčité a zčásti pokryté travnatými koberci. Na samém horizontu pozoroval hory.

Nad hlavou tu a tam prolétl pták. Vždy si poutník uvědomil, že ti létající tvorové jsou jedinými živými dušemi, jaké mohl zahlédnout od opuštění vesnice.

Zrovna v momentu, kdy se trápil filosofickou myšlenkou, že cesta nikde nezačíná a nikde nekončí, že vede od nikde nikam a jediná cesta je ta životní, zarazil se.

Došel nad hluboké údolí, které nešlo až do teď vidět. Z dále bylo pohledu schované. Možná to nebylo ani tak údolí, jako pradávňý kaňon. Cesta najednou skončila a následoval prudký kamenitý sráz. Při troše nepozornosti hrozilo, že by do něj vstoupil takovým způsobem, že by do něj prostě spadl.

Stál nad propastí a díval se dolů. Byl fascinován pohledem, který se mu naskytl. Nikdy nic podobného neviděl. Po pravdě, za svůj život neviděl více, než pole kolem vesnice a život ve vesnici.

Údolí svou energií návštěvníka vtahovalo. Pohled to byl velkolepý a než se poutník probral z jakési euforie, která nastala jen z pohledu tam dolů, uběhlo pěkných pár chvil.

Viděl les, nebo lépe řečeno koruny a špičky stromů. Viděl vodopád. Mohutnou řeku. Uprostřed všeho překrásný, bíle zářící hrad. Krajina, která mu připadala až neskutečná a jako fata morgána, byla plná života, i když očima žádný neviděl.

Rozhlédl se nalevo, napravo, aby zjistil, kudy se dostat dolů. Bez rozmyslu, co vše by to mohlo obnášet, jaké nebezpečí by jej mohlo potkat, se chtěl vydat do krajiny, která byla v jeho očích překrásná.

Trochu si zoufal, že nespatriil cestu, která vedla tam, kam se dostat chtěl a myslel si, že snad i potřeboval. První myšlenkou, když už se odhodlal porozhlédnout se po místě plného nespatriřeného života, že tam by mohlo být to, co hledá. Nejhorší na hledání, co si uvědomoval, je, když nevíte, kde hledat. Druhou věcí na hledání, což si rovněž uvědomoval, je, když nevíte, co hledáte. A právě ono chtěl v malebné krajině, kterou měl před sebou jako na dlani, najít.

Bylo zvláštní, jak si prašná cesta, po které tolika dní kráčel, jen tak skončí a dělá se, že se jí to ani trochu netýká. Jen tak jdete a jdete, a pak konec. Kdyby alespoň šlo z dále zahlédnout most, který by upozornil na nějakou změnu cesty prašné.

Promyslel si částečně, co by mohl udělat, aby se ve zdraví dostal dolů. Moc toho nebylo, a tak se musel uchýlit ke kroku, který napadl hned jako první.

Jeden krátký skok a dostane se na nejbliže postavený strom. Když bude mít štěstí, tak by se dalo předpokládat, že špička vysoké a silné sosny vydrží. Doufal, že se pod jeho tělesnou tíhou, i když za ten krátký čas své poutě výrazně zhubnul, nezlomí a vydrží přistání, u kterého nepředpokládal, že by mohlo být hladké.

Než se odhodlal na sto procent, párkrát se naposledy rozhlédl kolem sebe, nalevo, napravo. Pořád cítil jakousi naději, že spatří cestičku dolů. Nenápadnou, ale slibující větší pohodlí a menší riziko pro sestup.

Přidržel se hole a přistihl se, jak ji svou rukou křečovitě svírá. Oči měl zavřené. Snažil se nasát energii tohoto podivného místa, vzduch mu těžkl v plicích. Snažil se přijít na jeden jediný důvod, proč se do údolí nepouštět, nebo alespoň ne takovým způsobem. Podvědomí nereagovalo na položenou otázku. Než otevřel oči, tak se několikrát zhluboka nadechl.

Odhodlal se a skočil. Do svých nohou soustředoval veškerou sílu, aby skok nabil patřičného rázu.

V půli trajektorie letu mezi pevnou zemí pod nohama a špičkou sosny zjistil, že nedoskočí, by se snažil sebevíc.

Ucítil dva obrovské pařáty na svých ramenou, jak jej uchopily. Zlekl se a div neupustil hůl a vak, které držel rukama. Báł se podívat nahoru, co jej uchopilo. Rozbušilo se mu srdce a zadržoval dech, aniž by si to sám přikázal.

Nohama se téměř dotýkal vrcholků stromů. Reflexivně vždy nohy trochu přitáhl k tělu, když už to vypadalo, že o ně chodidly zavadí.

Orel, který nesl poutníka, letěl nejnižše, jak mu jen stromy umožnily. Pařáty vystrašeného turistu držely pevně. Klid a ticho, které doprovázeli let orla, zapůsobili na poutníka a již se lehce uvolňoval.

Orel zamířil k nevelké mýtině. Zdálo se, že nebude mít dostatek prostoru, aby zde přistál a vyložil pasažéra. Za poslední řadou stromů, která vytvářela pomyslnou hranici mýtiny, začal orel prudce až skoro střemhlav ubírat na výšce. Poutník se nezmohl na nic víc, než zoufalý a čistě upřímný křik.

Nohy poutníka se jemně dotkly pevné země, a ten si lehce oddechl. Orel, jako opravdový dravec a predátor, měl celou situaci pod kontrolou, ale škoda poutníková, že orlovi do hlavy neviděl. Neznal jeho myšlenkové pochody. A prozatím mu bylo ukryto i tajemství, co že ho to v pařátech neslo. Ve vzdálenosti přesně dvou délek pasažéra od země orel dvakrát mohutně máchl křídly, a tím docílil zpětného chodu jako brzdy. Tím zajistil hladké a pohodlné odložení pasažéra.

Poutník se až teď dozvěděl, co že jej to neslo. Pohled na obrovského a majestátního orla jej vyvedl z míry. Určitě alespoň tak, že si neuvědomoval,

jak hloupě se na orla dívá. Bohužel se ale nemohl ubránit všem těm pocitům, které se v hlavě najednou objevily.

Prozatím stál na stejném místě, kde jej orel pustil. Sledoval, jak orel chodí po mýtině, kousek od něho. Poutník se vzrušením podlamoval v kolenech.

Orel sledoval poutníka se stejným zájmem, jako on jeho. Orel nebyl hloupý, akorát se nenaučil mluvit. Jinak by se jistě zeptal na těch pár zdvořilostních otázek, jak už tomu bývá zvykem všude, a tady tomu nebylo jinak. Například, kdo a odkud je, co ho přivádí do těchtole končin, a tak podobně.

Poutníka od úplného zkolabování a podlomení se v kolenou vždy udržel pohled na orla, který i když byl stejně velký jako on sám, možná i o kousek větší, poskakoval po mýtině jako obyčejná slepice. Z místa na místo a pokaždé, když se zastavil, začal zobákem cosi dolovat v zemi. Trochu zobákem a trochu pařátem, ale vždy se zájmem a co vytáhl, překvapilo poutníka.

Orel přiskákal k poutníkovi a znova si jej podivně prohlédl. Ze zobáku mu ze stran čouhala živá žížala, která byla rovněž větší, než jakou poutník znal.

Poutník se otřepal, ale ještě netušil, co ho čeká v příštím okamžiku.

Vytušil, co se mu snaží orel naznačit a reflexivně řekl. „Promiň, ale já tohle nejím.“

Orel na něj opět podivně pohlédl a přiblížil se zobákem ještě o kousek blíže.

Poutník měl pocit, že orel je z dobré rodiny a dobře vychovaný. Zároveň si uvědomil, že orel bude spíše orlice, když projevuje takové pečovatelské schopnosti.

Nespletl se, a když potravu nepřijal, orlice odložila žížalu před poutníka a rozběhla se, vyskočila do vzduchu, mávla křídly a už letěla.

Poutník pozoroval se zájmem, co se bude dít. Nenapadla jej možnost odejít nebo utéct pryč, prostě se vytrazit, protože se necítil v nebezpečí. Namísto toho popošel k balvanu, který se nacházel v jeho blízkosti a posadil se. Zvedl hlavu k nebi, aby se podíval, co dělá orlice. Chvíli se rozhlížel a pak ji spatřil, na obloze mu nepřípadala tak obrovská, ale téměř obyčejně.

Sledování orlice ho nutilo k rozjímání se nad celou situací. Uvažoval, jak to, že si takové velké orlice nevšimnul dříve. Přece by něco tak obrovského a nepřirozeného nemohl přehlédnout. Za celou dobu, co se oddával své pouti, neviděl nic podivného. Rozváděl dále myšlenkové pochody a zacházel dále do svého vědomí. Nemohl si vybavit a ani se zbavit pocitu, že by se před ním všechny podivnosti jen tak lehce schovávaly.

Jediné, nad čím se už v průběhu poutě podivil, bylo, že nepotkal nic podivného. Očekával, že když opustí rodnou krajinu, kterou za celý svůj život znal, že se otevřou nové obzory. Myslel si, že uvidí věci, které si ani představit neumí. A místo toho se stalo, že neviděl ani to, co už znal. Nepotkával žádné lidi, neviděl žádná zvířata. Sem tam mu nad hlavou přelétl opeřenec, a to bylo vše, co měl z celé poutě. Samozřejmě měl spoustu mozolů na nohách a neustále velký hlad.

Při vzpomínce na hlad zakručelo mladému poutníkovi v žaludku, a to způsobilo, že byl vytažen ze svého zasnění. Hlava stále směřovala k nebi. Do reality se probral právě včas, aby se stal svědkem čehosi nevídaného, alespoň pro něj.

Orlice spatřila oběť a spustila se střemhlav dolů k zemi.

Poutník znejistil, neboť se řítila přímo jeho směrem. Rychle se zvětšovala, jak se blížila pořád rychleji k zemi. Byl trochu nespůj, ale utéct by stejně nedokázal, nohy měl jako přibité. Za svůj život se nesetkal s opravdovým nebezpečím a toto jej z rovnováhy vyvedlo zcela. Dostával malou dávku toho, za čím se na pouť a do světa vydal.

Čím byla orlice blíže, tím více se poutníkovi zdálo, že jakoby zpomaluje. Opak byl pravdou. Orlice ve skutečnosti zrychlovala, ačkoliv se to jevilo jinak.

Posledních pár momentů bylo opravdu hodně dlouhých. Ohnivá kometa, jak se orlice poutníkovi jevila, se nevrhala střemhlav na něj, ale na něco zcela jiného, avšak prozatím to nebylo zřejmé.

A když už mládenec myslel, že je po něm, že ho orlice sestřelí, sní, nebo něco jiného, zavrtala se do země.

Ruce nad hlavou sundal zpět k tělu. Nejprve pomalu, i když věděl, že by mu před střetem stejně byly k ničemu, že by jej neochránily, a pak zcela. Pozastavil se, jak se co stalo. Slyšel zřetelně pískavý zvuk, který

produkoval vzduch rozrážený zobákem orlice. Pak rána jako když spadne kometa, a pak už jen ticho.

Přešel k místu, kde se orlice zavrtala do země. Díra byla obrovská, kruhovitá. Kdyby poutník znal velké vrtáky do země, jistě by si myslel, že je to vrt stavbařské společnosti. Ale protože o něčem takovém neměl tušení, že by mohlo existovat, smířil se s tím, že díru doopravdy udělala orlice.

Stál nad dírou a se zájmem sledoval. Díval se dovnitř a nevěděl, co si o tom myslet. Slyšel dunění v podzemí. Sem tam zemi poznamenal lehký otřes. Poutník se zachvěl spolu s půdou pod nohama.

Zlekl se, když se z ničeho nic objevila orlice za jeho zády. Neudělala žádný zvuk, ale svou přítomnost oznámila svou energií, směřovanou k poutníkovi.

Poutník se nemohl bránit otázce, jak se tam nabrala. Nedalo mu to a nedůvěřivě přešel kolem ní, aby sledoval stopy jejího příchodu. Došel k nedaleké skále a smířil se s tím, že se prohrabala pod zemí až ke skále a tam si způsobem neslýchaným vylezla z jeskyně.

Orlice držela zobákem za kůži na krku živého zajíce. Nadějně se dívala na poutníka, že by snad tohle mohlo udělat radost na místo žířaly. Zajíc si v klidu visel ze zobáku a u toho stříhal ušima i čumáčkem.

Poutník už viděl zajíce napíchnutého na větvi a pečícího se nad ohněm. Nemohl skrývat svou radost, neboť maso nejedl od doby, kdy odešel z rodné vesnice. Orlice měla radost z neskrývané radosti poutníkovy.

„Ale jen když přijmeš pozvání na večeři,“ oznámil poutník orlici, ta se na něj podívala, protože přesně tak to myslela. Bohužel, ale sama si táborák neuměla rozdělat, aby si alespoň jednou v životě mohla dát teplou večeři.

Zdálo se, že přikývla, a mládenec pro zajíce natáhl ruce. Orlice mu jej předala. Zajíce chytil za uši a uvažoval, jak dál.

Rozhodl se utábořit na mýtině. Den už značně postoupil, tak nemělo smysl pro dnešní den pokračovat v putování. Na své cestě netrpěl nedostatkem času, právě naopak ho měl více než dost. Odpadly mu starosti a povinnosti, takže byl pánem svého času.

Putoval si dle své chuti a síly. Když chtěl, tak se posadil a spočinul ve stínu stromu či skály. Nikam se nehonil, protože už věděl, že jediná cesta je ta

životní a chtěl si naplno užívat každé vteřiny i každého podniknutého kroku.

Zajíc byl stále živý a poutníkovi tropil starosti tím, že kdykoliv jej položil na zem, snažil se pokaždé rozběhnout pryč.

„Já vím, že rád běháš, ale teď už běžet nikde nemusíš,“ řekl zajíci, když už ho po několikáté chytil a zvedl za uši do vzduchu. Zajíc vždy zastříhal čumáčkem na znamení souhlasu.

Poutník si připadal hloupě, když zajíce znova položil na zem, a ten se znovu pokusil utéct.

Následoval stejný scénář, jen s trochu pozměněným závěrem. Poutník na zem namaloval svou holí kruh a řekl zajíci: „Jestli ten kruh překročíš třeba jen packou, tak tě bez milosti zabiju. Jasně?“

Zajíc zastříhal čumáčkem.

Když byl zajíc vložen do kruhu, konečně dostal rozum a utéct se nepokoušel.

Orlice seděla na bleskem rozlomeném kmeni stromu. Křídla měla roztáhnuté a vytvořila tak zcela realistický totem. Z vrchu pobaveně sledovala dění dole.

Poutník se pohyboval v malém kruhu od místa, kde si odložil věci. Mírným a zcela nenápadným pohledem tu a tam kontroloval zajíce, zdali ještě pořád obývá svůj kruh, který mu byl přidělen. Ve spokojenosti pokračoval ve sběru dřeva na táborák, když zjistil, že se zajíc opravdu už o nic nepokouší.

Za chvíli bylo veškeré dřevo naházené na jedné velké hromadě a kousek vedle vznikla druhá hromada zpřelámaných větví na příkládání.

Poutník sáhl do vaku, aby vylovil pytlík s drcenou sírou. Trochu nasypal na vrch celého dřevěného stavení, trochu po bocích a něco málo nacpal do středu.

Zase začal chodit okolo a jako naschvál nemohl najít žádné dva rozumně velké křemeny, aby dodal jiskru a zažehl táborák. Zajásal, když našel a kromě jeho samotného nikdo nevěděl, co se vlastně děje.

Rychle přiskočil k hromádce dříví a spokojenost se projevila naplno, když uslyšel práskání větví, jehličí a šišek.

Orlice sletěla se zlomeného kmenu. Nepřišla sice až k poutníkovi, ale oba cítili jakési pouto přátelství a náklonnosti.

Ze dne ještě zbylo nějaké světlo a mládenec potřeboval vyřešit jeden zásadní a nezanedbatelný problém. Hlavní hrdina v naplnění žaludku dvou hladových duší, byl stále živý a zdravý, i když by měl být mrtvý a napíchnutý na provizorní vidlici na opékání.

Seděl si v do země vyrytém kruhu. Pár skoků sem a za chvíli zase tam. Zastríhal ušima a hned na to čumáčkem. Dělal, že se ho večerní představení netýká.

Někdo by zajíce měl zabít, ale nastala tichá výměna názorů. Orlice hájila, že stačí, když zajíce ulovila. Poutník se hájil tím, že jej upeče a on sám až takový hlad nepocítuje, aby se snížil k takovému hrubému chování. Snažil se orlici přesvědčit, že ona je ten dravec, který má tyto schopnosti zakódované hluboko v krvi.

Chvíli pozorovali jeden druhého. Někdy se současně podívali na zajíce a ten jim pohledy opětoval. Nikdo nevěděl, co dělat a každý považoval za hloupé sedět u ohně bez většího či menšího smyslu.

Ještě chvíli trvalo nepřerušené ticho. Poutník se rozhodl, že než se pustí do činu, ke kterému se orlice zcela očividně neměla a který by měl zbavit zajíce života, aby se mohli spolu s orlicí pohostit, uvaří si kávu a vykouří dýmku.

Začal hrabat ve vaku, aby si vytáhl potřebné věci. Nejprve dle zvyku udělal činy vedoucí k přípravě kávy a posléze začal plnit hlavičku dýmky. Hořící větvičkou si odpálil dýmku a spokojeně nasával kouř. Cítil jakousi úlevu a neřešil, i když by měl, jak rozumně a důstojně zbavit zajíce života.

Zvedl se vítr, který při nastávajícím večeru byl chladný. Přinášel vůni nasbíranou cestou lesem. Byl svěží a osvěžoval i myšlenky přítomných.

Hůl, která byla opřena vedle poutníka o nejbližší strom, se trochu zapotácela poryvem větru, ale nespadla. Poutník se na ni v tom momentu díval, ale ani na chvíli neuvažoval, že by ji snad radši položil na zem, aby se jí případným pádem něco nestalo.

Ticho trvalo nadále. Praskající dřevo táboráku podporovalo večerní romantiku.

Silný vítr opět přinesl vůni lesa a kromě toho se opět opřel o hůl. Tentokrát už sílu větru neustála a spadla. Z jejího konce vyletěl blesk, který zasáhl zajíce a na místě, kde byl, jej usmažil.

Orlice i poutník zůstali pohledem strnulí na zaječí pečínce a ani jeden nevěděl, co se stalo. Touto, pro zajíce, nešťastnou náhodou se vyřešily naráz dvě věci. Za prvé byl zajíc usmrčen, když se k tomu před tím neměl ani jeden z potenciálních strážníků. A za druhé byl zajíc ihned upečen, tak odpadlo to dlouhé čekání, než se pokrm připraví. Poutník tak nemusel hlídat večeri, točit s ní na větvi a vůbec, ušetřil si spoustu práce kolem přípravy.

Nasál kouř z dýmky a probral se z šoku dříve než orlice. Uvědomil si, že můžou začít hodovat, hned, jen co zajíce rozdělí na dva stejné díly. Zároveň už začal uvažovat nad bleskem, který vylétl z hole. Okamžitě rozvíjel teorie, jak silná může hůl být.

Jídlo bylo rozděleno a orlice dostala větší podíl, který se skládal z již upečených vnitřností, které poutník nejedl a dobrovolně by o ně nikdy nestál. Orlice je s vděkem přijala, neboť z nich měla větší radost, než ze samotného zajícova masa.

Po jídle si poutník dopil kávu, dokouřil dýmku a bez oznámení, co právě dělá, se začal ukládat ke spánku. Nemyslel si, že bylo nutné orlici vysvětlovat, co dělá, neboť měl za to, že by orlice stejně nechápala, a i kdyby, tak by stejně nestála, aby se jí zpovídal.

Než definitivně zaujal polohu pro spaní, přihodil do ohně tři silnější větve v domnění, že do rána jich bude akorát.

Ulehl a byl připraven usnout a spát až do rána. Orlice se v tichosti zvedla od země a odletěla, pro poutníka neznámo kam.

Poutník okamžitě usnul a hlavou se začaly honit sny. Všelijaké a divoké. Bylo jich mnoho, avšak všechny měli společného jmenovatele. Každý ze snů byl různorodý. Navzájem se nespojovaly v celek, ale z každého snu uvízl malý střípek, který celkové skládance nedal žádný smysl.

Noc uběhla rychle a poutník měl pocit, jakoby snad ani nespál. Jen, jakoby celou noc probděl nad sny, ze kterých si nyní nemohl vybavit vůbec nic. Snad jen to, že se mu v noci zběsile honily hlavou.

Podíval se do ohně a zjistil, že sice nehoří plamenem, ale v tábořišti je dost žhavých uhlíků, které by bylo škoda uhasit. Než se rozhodl pokračovat

v putování, chytil se myšlenky, která vytanula v hlavě. Samovolně a nenásilně ji okamžitě přijal jako vyřízenou.

Přihodil dříví z hromady, co bylo připraveno na noc. Nepoužil jej večer, jak plánoval, a teď se sešlo. Byl rád, po dlouhé době mohl začít ráno kávou. Oheň se rozhořel okamžitě. Nemusel rozfoukávat žár z uhlíků, aby od něj chytily polena.

Když káva, tak samozřejmě byla na programu i dýmka. Toto ráno prožíval tak trochu v rodinném stylu. Žádný spěch do práce, v tomto případě putování. Dopřál si, co si na své pouti odpíral, ráno v poklidu. Pořádně promyslet další kroky, které provede a hlavně kam je povede.

Pil kávu, bafal dýmku. Přemýšlel nad sny, ale za nic na světě nemohl si vzpomenout. V hlavě mu dunělo, jak hrál honěnou se sny, které utíkaly, ale jen o krůček, neboť měl silný pocit, že je má skoro před očima nebo snad na jazyku. Jen vyslovit a byly by lapeny.

Po chvíli se vzdal. Nepřemýšlel nad nimi a řekl si, že se snad samy vynoří, když jim nechá prostor, aby se umoudřily a netrýznily jeho mysl takovým způsobem.

Chtěl sny vypudit, ale nešlo to tak jednoduše, jak si představoval. Než na toto přišel, trvalo přibližně stejně dlouho, jako samotnou myšlenku vyslovit.

Chtěl oklamat svou hlavu tím, že se začal soustřeďovat na jiný objekt svého zájmu. Nejprve neshledal nic, co by ukojilo touhu jeho záměru. Spokojený byl v momentu, kdy mysl odvrátil na orlici, která teď fyzicky přítomna nebyla, včera tomu bylo jinak a to stačilo. Přemýšlel nad opeřencem. Vymýšlel si spoustu otázek, aby zaměstnal hlavu. Odpovědi nechal vyplouvat odevšad. Žádné z nich nemohl plně věřit, neboť je neměl, kdo potvrdit ani vyvrátit. Uspokojení mohl najít v tom, že trénoval vlastní dedukci. Doufání, že se jednou dozví správné odpovědi, přinášelo pocit uspokojení a vzrušení.

Jakmile vyčerpal možnosti otázek na tělo, bez těla a bez duše, na orlici, nechal plavat tohle téma. Připustil si, že si povídá sám se sebou a že pomalu začíná bláznit ze samoty, která je věrná jeho pouti.

Předmět zaměstnání mysli se stočil na hůl a včerejší nešťastně šťastný incident. Bylo to takové podivné. Jistým způsobem fascinující. Pohroužil se do záhady, své osobě ukryté, ale se slibem, že tomu přijde na kloub. Že se dozví princip, jakým hůl funguje a co všechno umí, dokáže. Nebyl doháněn

časem, neboť se neustále ujišťoval, že jej má dostatek a nebude nic uspěchat. Důvod poutě, na kterou se vydal, byl jasný. Dospět, dozrát. Nic nejde uspěchat a zkusit posbírat takové zkušenosti, jaké by nemusely být hned užitečné pro život, ale hlavně by měly být takového rázu, že by daly jasnější tvar vlastnímu názoru na život a na svět.

Vstal z deky a pocítil jakousi závrať. Nejspíše z kávy a dýmky, na které si už časně ráno odvykl. Po vyprchání hvězdiček před očima znovu nabíl plně rovnováhy. Rozhlédl se kolem sebe. Očima nehledal určitý cíl, rozhlédl se jen proto, že jakési nutkání jej k tomu přinutilo. Úleva se dostavila okamžitě, jak toto provedl.

Udělal pár dřepů. Rozpažil ruce a začal se otáčet doleva, doprava. Pak ruce vzpažil, aby udělal několik kmitů do záklonu, ve stejném postoji se začal předklánět a dlaněmi se v jednotlivých kmitech pokaždé dotkl země a to bez toho, aby se v kolenou pokrčil. Takovým způsobem se rozhýbal a rozproudil krev v těle. Energie stoupla, jak v těle, tak v mysli. Cítil se svěží a zauvažoval, že by nebylo na škodu udělat zvyk z ranního cvičení, jaké právě absolvoval. Avšak myšlenku o cvičení protáhl hlavou, ale nezaobíral se jí na tolik, aby se v ní naplno utvrdil. Znal sám sebe, měl to štěstí, neboť mnoho lidí se domnívá o tomtéž, ale opak je pravdou, a tak věděl, že jeho rána se nesou ve velice různých a den ode dne v odlišných náladách. Uznal, že se pokusí, alespoň pokud bude v rozpoložení jako dnes, dodržovat cvičení. Zavřel oči, aby nasál pocit, který probíhal jeho tělem. To proto, aby si mohl říct, až se mu nebude chtít cvičit, jak jej cvičení příjemně povzbudí na těle i na duchu.

Došel k holi a měřil ji pohledem. Od jednoho konce na druhý. Snažil se zachytit něco, co mu jisto jistě při prvním kontaktu uteklo. I když měl hůl celou dobu, prakticky, co ji našel v ruce, prohlédl si ji jen jednou. Pak už ji používal pouze k odlehčení svým nohám, když se o ni opíral.

Chytil ji do pravé ruky a levou se ji začal zlehka dotýkat. Jemně a s jakýmsi zaujetím, ale zároveň taky láskyplně jako milenec první noci milenky. Konečky prstů klouzaly po holi. Zastavovaly se u každé dírky či výrostku. Dotýkal se hole se značným respektem. Nevěděl, jaké tajemství skrývá a co by mohl nechtěně způsobit. Na hůl začal soustřeďovat veškeré své smysly. Projevovalo se to tak, že celou svou osobou cítil energii, jakou hůl disponuje, ale mrzelo jej, že prozatím neví, jak ji vědomě probudit.

Od lehkých kontaktů pomalu přešel k držení hole obouručně. Chvilí si přehazoval hůl z jedné strany na druhou. Potom začal přehazovat ruce, aby

zjistil, jak se mu hůl drží nejpohodlněji a nejpřirozeněji. Zjistil, po několikanásobném přezkoušení, že nejpohodlnější pro držení je mít pravou ruku dole a levou vepředu, hůl držet u pravého boku.

Tím měl vyřízený jeden ze základních problémů, ale toto ke štěstí nestačilo. Potřeboval dosáhnout zjištění, jak holí seslat blesk.

„Blesk!“ vykřikl poutník a u toho prudce mávl koncem hole, celý akt vypadal, jako by koncem hole chtěl praštit o stůl, který se nenacházel tady ani nikde jinde. „Blesku leť! Blesku ven!“ zkoušel jiné formule, když první pokus selhal. Žádný nebyl úspěšný. Vyzkoušel ještě mnoho podobných formulí, ale nic nezabralo.

Přemýšlel, kde by mohla být chyba. Jen se do přemýšlení pustil, urodila se mu v hlavě myšlenka. Napadlo jej, že je možné, že se musí soustředit na nějaký předmět, na nějaký cíl.

Začal realizovat myšlenku a to znamenalo i to, že točil hlavou dokola, aby si našel cíl zničení. Již před očima viděl, jak z konce hole vylétá blesk a pálí vše, na co ukáže.

I se zavřenýma očima dal opět do pohybu tělo. Když se zdálo, že se mohl otočit třikrát, jak chtěl, přestal s točením a oči otevřel.

Před ním se tyčil vysoký strom, jeden z mnoha, jak to v lese bývá a cíl byl určen.

Pěstmi pevně sevřel hůl a jediné, čeho chtěl dosáhnout, bylo, že se ve své pouti nehne dál, než strom, který byl osudem určen, neshoří a nezbude z něj víc, než jen hromádka popela.

V celém těle cítil mravenčení, jak se soustředil. Celou energii, kterou disponoval, zadržoval v těle a nenechal utéct jedinou myšlenku jiným směrem, než sám chtěl. Nyní byl natolik koncentrovaný, že nepochyboval o neúspěchu tohoto tahu.

Poutník přenesl veškerou koncentraci na strom. Soustředil se jen na svůj cíl. Neviděl nic, kromě cíle na konci tunelu, který se utvořil náhlým zakřivením prostoru.

Máchl holí, ale pro tentokrát beze slov. Jen s jedinou myšlenkou v hlavě. Jasně utvořeným obrazem, jak z hole letí blesk směrem stromu. Silný pocit dával poutníkovi za pravdu, že tohle je ten správný postup.